

PIRMAS SKYRIUS

Berniukas dūmė aukštyn kalvos šlaitu. Maždaug pusiaukelėje jis pratrūko verkti, bet vis tiek nesustojo. Pasiekęs keterą, nuo kurios atsiveria anapus kalvos plytintis paslaptingas slėnis, jis stabtelėjo ir ašarom paplūdusiu veidu atsigręžė atgal. Apačioje, papėdėje, buvo matyti jo namas. Jis stūksojo pačiame miestelio pakraštyje ir abejingai dėbojo į vaiką iš anapus kriketo aikštelės ir nedidelio daržo, kuriame tėtis paprastai augindavo braškes ir šiek tiek daržovių. Temas kyštelėjo namui liežuvį, paskui iškėlęs du pirštus aukštyn parodė pergalės ženklą, tada dar atstatė ton pusėn užpakalį ir išleido bjaurų garsą, bet ir to dar nebuvo gana jo pykčiui ir apmaudui išreikšti. Galų gale jis visa gerkle suriko:

– Sumauta sena karvė!

Kelios avys nustebusios sužiuro į jį. Viena spruko šalin, o ėriukas nutursnojo jai iš paskos. Už kelių metrų abudu stabtelėjo ir atsigręžė pažiūrėti, ką jis toliau darys.

– Meee! – paerzino avis Temas. Bet šios vėl ėmėsi pešioti peraugusią žolę. Temas pasijuto kvailai. Įsivaizdavo, kad

motina dabar paniurusi stovi prie lango ir žiūri į jį. O gal ji ir vėl susigūžė fotelyje svetainės kampe ir nenumaldomai verkia pajuodusiom akim?

Temas mielai bet kurią minutę būtų išsikraustęs gyventi pas tėvą, nors puikiai suprato, kad jo turimas butas Bredforde nė perpus nevertas jų namų Koldeile. Tėtis sakė, kad ten neužtektų vietos, jei Temas sumanytų persikelti pas juodu su Džulija, tačiau Temas nujautė, kur iš tiesų šuo pakastas. Tame bute buvo pilna Džulijos vaikų! Jo tėtis dabar turi kitą šeimą. O jam belieka vienam kamuotis su savo netikėle motina.

Persiritęs per kalvos keterą, Temas pasileido bėgte link sodybos griuvėsių, niūriai stūksančių paslaptingojo slėnio gilumoje. Iš kadaise čia buvusių pastatų dabar tebuvo likę tik pamatai ir apirusios sienos su aplink išsibarsčiusiais akmenimis, tik vienoje pusėje dar tebestyrojo perpus nugriuvęs kaminas. Ten buvo galima užkurti ugnį – dūmus tebetraukdavo į viršų. Miestelio žmonės vis dar vadino šituos griuvėjus senuoju vardu – Anava, sutrumpintai nuo kažkieno paleisto nusistebėjimo šūksnio: „Anava, ogi ten sodyba!“, nes kas gi būtų galėjęs pamanyti, jog tame slėnyje dar slypi ir sodyba, kai regėjos, jog tas begalinis kalvos šlaitas niekad nesibaigs, ir, be avių, čia nieko daugiau nėra...

Vėjo šuorai bloškė Temui į veidą saują kitą skaudžiai kertančių ledinio lietaus lašų. Temas išbėgo iš namų net neapsivilkęs šiltesnės striukės ir dabar iš šalčio jau kaleno dantimis, bet vis tiek neketino grįžti atgal, dar ne, tik ne dabar – ar veikiau išvis

niekad, kaip jam tą akimirką rodėsi. Verčiau jau mirtinai peršalsias ir gausias galą štai čia, šitoje vietoje, kur peraugusi ganyklų žolė susimaišo su kiek aukščiau plytinčiais viržynais. Vieną dieną kas nors užklydęs ras tik jo kaukolę, tuščiom aki-duobėm dėbsančią miestelio link, kaip jis pats kadaise buvo radęs avies kaukolę, ir tada žmonės ilgai stebės ir spėlios, kas gi toks jis buvo ir kaip čia atsidūrė. Temas būtų ryžęsis bet kam, kad tik kuo labiau įskaudintų motiną.

Paslaptingojo slėnio gilumoje vėjas pamažėle darėsi silpnėsnis, nors vis dar košė kiaurai. Kelios škotiškos pušys, kadaise susodintos, kad užstotų vėją, dabar tik bejėgiškai mojavo šakomis ir lankstėsi nuo jo gūsių. Po apleistus sodybos griuvėsius laisvai šeimininkaujančios avys nugrauždavo kiekvieną vos prasikalusį ūgliuką, tad medžių guotas jau buvo bebaigiąs sunykti. Ankstesnės gyvatvorės liekanos tarsi pavieniai sargybiniai beviltiškai styrojo tarp sodybos ir virš jos plytinčių viržynų. Dalis medžių jau buvo nulūžę, nors kiti dar tebevešėjo. Tik jaunų atžalų nesimatė nė ženklo. Viską nugraužė avys.

Pykčio ar nevilties apimtam žmogui šie senosios sodybos griuvėsiai buvo pati tinkamiausia vieta. Čia galėjai verkti ar niršti kiek tinkamas – niekas nepamatys, išskyrus kelias palaidas avis ar vieną kitą pilkšvai rudą paukštelį, protarpiais sučirenantį viršum beribių viržynų plotų.

Temas prisėdo vieno kambario kampe. Jam virš galvos sklido viržynų garsai: švilpė vėjas, kažkur tolumoje klykavo kuolinga, netoliese čirškė mažas paukštelis. Keista buvo šitaip sėdėti – lyg ir kambaryje, nors lietus vis dar tęskė į veidą

lašus, o vėjo šuorai tebetaršė plaukus. Iš vienos pusės Temą užstojo didžiulė aukšta siena su joje styrančiu kaminu. Matyt, čia kartais apsistodavo iškylautojai ir susikurdavo ugnį. Priešais kaminą pusračiu buvo sudėlioti akmenys ugniavietei, tad naktį, žiūrint į kaitrią švytinčią liepsną, tikriausiai būdavo galima vaizduotis, kad čia tebėra namai, o už nugaros driekiasi virtinė kambarių, kuriuose miega, šnekasi, gyvena žmonės. O gal taip ir buvo?

Greta Temo kažkas sukrutėjo. Pasukęs galvą, berniukas net nutirpo iš išgąščio ir netikėtumo: visai čia pat tupėjo šuo. Temas visiškai neišgirdo jo artinantis – nei menkausio kvėptelėjimo ar žolės šiurenimo po kojomis. Šuo žiūrėjo į jį ir vizgindamas bumbsėjo uodegą į žemę.

– Geras šunelis, – dėl visa ko išlemeno Temas. Šuo atrodė visai draugiškas, tik tupėjo kiek per arti. Tai buvo vienas iš tų mišrūnų aviganių su storu tankiu kailiu ir pašiūšusiais karčiais, – tokie šunys sugeba sykiu atrodyti ir kvaili, ir labai protingi.

Pakalbintas šuo, regis, nudžiugo ir pamėgino lyžtelėti Temui veidą.

– Eik šalin! – pasimuistęs riktelėjo berniukas. Tačiau šuo tikriausiai palaikė tai žaidimu, nes ėmė šnarpšdamas laižytis dar labiau, o tada dar pradėjo nepiktai urgzti ir taikėsi dantiomis sugriebti Temą už drabužių.

Paprastai Temas nepažįstamų šunų privengdavo, bet šitas atrodė labai mielas. Jiedu juk ką tiktai susitiko, o jau po mi-

nutės smagiai dūko, vartaliiodamiesi ant žolės. Šuo buvo toks draugiškas ir geraširdis, kad neįmanoma buvo ant jo pykti. Kažkurią akimirką bešėliojant Temas pastebėjo, jog tai kalaitė.

– Ir ką gi tu čionai veiki, mergyt? – paklausė jis ir apsidairė, ar nepamatys kur nors šeimininko. Tačiau aplink daugiau nebuvo nė gyvos dvasios. Vis dėlto šeimininkas turėjo būti netoliese.

Staiga kalaitė pašoko ir ėmė uostinėdama lakstyti palei sieną. Turbūt triušį užuodė, – pamanė Temas. Jam norėjosi, kad ji sumedžiotų bent vieną. Kiek pašniukštinėjusi, kalaitė ėmė padūkusiai rausti žemes. Aptikusi sienoje skylę, ji kone pašėlo iš džiaugsmo ir ėmė visa gerkle skalyti. Temas nusijuokė. Šitiek triukšmo keldamas, joks medžiotojas niekada nieko nenutvers! Bet vis tiek šauni kalaitė. Jai užteko proto palikti avis ramybėje, nors pati šitaip mėgsta žaisti!

Galų gale toji išdykėlė paliko ir triušius, palei skylę sienoje padarė siusiuką, apsisukusi dar kelis syk padraskė kojomis žemes ir atlapnojo prie Temo, kad šis ją paglostytų. Atsitūpusi ant užpakalinių kojų, lyg ko prašydama, ji ėmė draugiškai linksėti galva – kinkavo aukštyn žemyn, tarsi sakydama: „Taip, taip, taip...“ Tikriausiai ją kas nors šito išmokė.

– Klausyk, aš vis tiek neturiu ko tau duoti, – nusijuokė Temas. Bet šuo, regis, tenorėjo pažaisti.

Temas pabėgėjo šlaitu aukštyn viršum griuvėsių, ar nepamatys kur šuns šeimininko. Bet kad ir kiek besidairė į šlaitu vinguriuojantį taką, visur aplinkui buvo tuščia. Ko gero, šuo benamis. Kiek pabėgėjusi į priekį, kalaitė dabar

pardūmė atgal: karčiai buvo užkritę ant snukio, o dantyse ji laikė įsikandusi pagali – ar, veikia, visą nulaužtą medžio šaką, kuri aiškiai buvo jai per didelė – vos įstengė panešti. Temas atlaužė nuo šakos nedidelę lazda. Kai šuo bandė nutverti lazda jam iš rankų, jis pagraibė apie gauruotą sprandą ir užčiuopė po karčiais apsitrynusį odinį antkaklį. Aišku, šuo ne benamis. Šiaip ar taip, kas jam darbo? Juk motina vis tiek jokių būdu neleistų namie laikyti šuns.

Temas pamakalavo lazda ore. Kalaitė smagiai sulijo ir ėmė kiauksėdama bei inkšdama šokinėti aplink. O kai Temas pagaliau sviedė lazda, ji nudūmė tarsi iššauta iš patrankos. Po kelių akimirkų grįžusi, numetė lazda jam po kojų, prašydama sviesti dar kartą.

Staiga lietus prapliupo lyg iš kibiro. Pilka vandens marška uždengė aplinkines kalvas ir jų papėdėje plytintį miestelį, net ir netoliese stūksančius sodybos griuvėsius. Temas kiek įkabindamas nudūmė ieškoti užuoglaudos prie vienos iš apgriuvusių sienų. Bet dar jos nepribėgęs stabtelėjo supratęs, kad labiau vis vien jau nebeperšlaps. Lietus pylė net šniokšdamas. Aišku, dabar Temo laukė dar daugiau nemalonumų, tačiau koks jam skirtumas?

Atrodė, tarsi lietus pila iškart iš visų pusių. Vienintelė įmanoma jam likusi užuoglauda tebuvo po pačiu kaminu. Ten buvo baisiai purvina, tačiau Temas tyčia įrėpliojo tiesiai į šlapius pelenus, jau nėmaž nebesisaugodamas. Jo mokykliniai rūbai, ir taip jau peršlapę ir sutepti po grumtynių dūkstant

su šunim, dabar kaip reikiant išsimurzojo juoda pelenų koše. O juk rytoj ir vėl į mokyklą – vadinasi, motinai teks pernakt juos išskalbti ir išdžiovinti.

Vėjo šuorai net ir čia užtėkšdavo lietaus. Kalaitė irgi įšliaužė pas jį, o vos tik įsitaisiusi greta, iš visų jėgų pasipurtė.

– Ei, ką darai, idiote! – suriko Temas. Nuo šuns kailio tyškantys purslai buvo dar bjauriau už lietų. Kalaitė pažvelgė į jį nustebusi, pavizgino uodegą ir pamėgino lyžtelėti veidą. Iš tiesų, ilgiau nei minutę negalėjai ant jos pykti.

Berniukas drauge su šunim tupėjo šlapiuose pelenuose ir žvelgė į lauke pilkšvomis bangomis pilantį lietų. Klausėsi, kaip teška į žemę ir akmenis atsimušę lašai. Šlapio šuns kailio dvokas tiesiog rietė nosį, o kiaurai iki paskutinio siūlelio permirkęs ir purvinas Temas kaleno dantimis iš šalčio. Bet vis tiek jam buvo jauku ir gera šitaip drauge tupėti kamine susiglaudus su šituo mielu draugišku padaru – jautėsi lyg sausai ir šiltai sėdėtų namuose, lauke šniokščiant lietui ir užaujant vėjui, ir žiūrėtų į karštą traškančią ugnį, o ne į šitas nesibai giančias lietaus paklodes.

Šitaip bekiūtodamas susigūžęs, aplinkui be paliovos pliaupiant lietui, Temas staiga užuodė kažkokį keistą kvapą. Dar sykį patraukė nosimi orą, nes ne iškart pažino, koks čia kvapas – labai jau netikėta buvo jį užuosti šioje vietoje. Krepėjo skrudinta duona. Temas apstulbęs net nusijuokė. Viskas aplinkui atrodė purvina ir kiaurai peršlapę, per mylių mylias aplinkui nerastum nė kibirkštėlės ugnies. Bet vis tiek jis aiškiai užuodė

karštą apgruzdusį skrebutį, ką tik ištrauktą iš skrudintuvės ir dar neapteptą sviestu. Kvapas buvo toks sodrus, kad Temui pradėjo atrodyti, jog iš tiesų kažkas netoliese kepa skrebučius, ir jam net seilė nutįso. Šuo, beje, irgi užuodė tą patį, nes taip pat ėmė varvinti seilę ir vizginti uodegą. Temas iškišo galvą ir apsidairė per pliaupiantį lietų, bene pamatys, kas gi čia šito-kioje vietoje įsigudrina kepti skrebučius. Tai buvo mergaitė.

Jinai sėdėjo tiesiai priešais jį. Tarp jųdviejų kūrenosi ugnis; tiesą sakant, Temas beveik tupėjo ugnyje, tačiau juto tiktai malonią šilumą, ne karštį. Ugnis buvo nedidelė ir neliepsnojo – tiktai skaisčiai žioravo įkaitusios žarijos. Mergaitė už nugaros buvo matyti ilgas erdvus kambarys kilimais bei austiniais takeliais nuklotomis grindimis. Šiaip jau kambarys atrodė labai tuščias ir keistas. Tik garsiai tikėjo didžiulis sieninis laikrodis su švytuokle. Mergaitė klūpėjo tiesiai priešais Temą – kitapus ugniakuro. Rankoje ant ilgos varinės šakutės ji laikė pamovusi apskrudusią duonos riekę, kurią kepino viršum žarijų, o Temas su šunim kiūtojo židinyje.

Mergaitė žiūrėjo tiesiai priešais save, ir Temas suprato, kad jinai irgi jį mato. Šuo greta vėl ėmė linksėti galva: taip, taip, taip, taip... Mergaitė suraukė antakius ir keistu, neišraiškingu balsu pašaukė:

– Vine?!

Šuo vėl suvizgino uodegą. Regis, šis padaras vienintelis čia niekuo nesistebėjo ir jautėsi kaip namie. Staiga kalaitė ištiesė galvą pirmyn ir pamėgino dantimis kaptelėti nuo šakutės mergaitės laikomą skrebutį.

– Ei! – riktelėjo mergaitė. Temas jos balsą girdėjo panašiai, kaip ir jautė židinio kaitrą – kažkur toli, lyg per sapną. Saugodamasi šuns, ji stryktelėjo atbula, skrebutis nuslydo nuo šakutės ir pro pat šuns nosį nudribo ant žarijų, kur ėmė svilti. Temas garsiai nusijuokė; mergaitė piktai dėbtelėjo į jį.

– Eik šalin! – sušuko ji. – Negeras šuo! – pridūrė. Kalaitė suinkštė ir išsitiesė ant pilvo. Staiga atlėkęs vėjo gūsis bloškė Temui į akis dar vieną smarkaus lietaus šuorą, ir viskas išnyko taip pat netikėtai, kaip ir pasirodė. Temas vėl pasijuto drauge su šunim betūnas po senu apgriuvusiu kaminu, jo mokyklinės kelnės buvo klaikiai išmurzintos ir ištepliotos purvu bei šlapiomis anglimis, o ore aplinkui sklaidėsi vos juntamas pažįstamas kvapas. Šuo laižėsi seilėtą snukį. Temas dar sykį patraukė nosimi orą, bet nieko jau nebeužuodė.

Kas gi čia buvo? Ką jis matė? Ten, kur regėjo šiltą sausą kambarį, vėl teškėdamas pylė lietus. Kairėje pusėje, kur ką tik matė ant palangės pamerktų saulučių puokštę ir įrėmintą nuotrauką, sienoje bolavo kiaurymė. Gal kartais jam pasivaideno? O gal jis pats buvo vaiduoklis?

Kalaitė inkšdama gūžėsi purve palei jo kojas. Mergaitė juk ją pažinojo, nes pašaukė vardu. Staiga Temas panūdo grįžti namo.

– Vine! – pašaukė jis, ir šuo akimirksniu kilstelėjo galvą ir pavizgino uodegą. Paskui pašoko ant kojų ir vėl puolė laižyti jam veidą.

– Gult! – paliepė Temas, ir kalaitė klusniai išsitiesė ant žemės. Temas atsargiai papplekšnojo jai per šonus ir užčiuopė išsišovusius šonkaulius. Ne, čia ne šmėkla – tai tikras gyvas šuo.

*

Lietus, regis, valandėlę buvo aprimęs, tačiau šiaip iš visų pusių juodai dangų aptraukę debesys nežadėjo sklaidytis dar daugelį valandų, ir vėjo blaškomi lietaus šuorai pylė kaip iš kibiro. Temas nerimastingai apsidairė aplinkui, norėdamas įsitikinti, ar tikrai ankstesnis regėjimas dingo be pėdsakų. Ir tada jis išvydo lietuje stypsiančią figūrą.

Dabar jau Temas ne juokais išsigando, nes toji būtybė nė maž nepanėšėjo į žmogų. Pliaupiančiame lietuje Temas negalėjo gerai jos įžiūrėti, tiktai matė, kad ji kažkokia persikreipusi ir susikūprinusi, su bjauriu klaikiu gniutulu ant sprando. Toji pamėklė ramiausiai stypsojo sau lietuje, nė maž nemėgindama kaip nors apsisaugoti nuo čaižančių jo čiurkšlių. Visa kas joje atrodė tarsi nevykę ar netikra: ir galvos forma, ir stovėseną, ir visa kita.

Tačiau Vinė, ją išvydusi, tik džiugiai kiauktelėjo ir vizginama uodegą puolė ton pusėn. Pribėgusi prie žmogystos, ji stryktelėjo aukštin, norėdama pasisveikinti. Būtybė nė nekrustelėjo. Tada šuo įsikibo dantimis jai į rankovę ir bandė atitempti prie kamino.

Temas nustaręs žiūrėjo, kaip jos artinasi. Pasirodo, tai buvo moteris. Ji vilkėjo senu paltu, per juosmenį sujuostu virve, po kuriuo dar buvo apsirašiojusi kažkokiais skudurais. Tas bjaurus gniutulas jai ant sprando pasirodė besas suveltų riebaluotų pilkšvų plaukų kuodas – didžiulis ir iš pažiūros nė sykio gyvenime neplautas ir nešukuotas, kone priaugęs prie kūno. Pusė tos žmogystos veido buvo bjauriai sudarkyta ir išvagota senų,

surukusių randų – tikriausiai likusių po kažkokio neatmenamo sužeidimo. Jos galva lyg koks negyvas bumbulas kadaravo pakrypusi ant šono – regėjos, tuoj atitrūks, o išsprogusios, be jokios išraiškos akys abejingu, buku žvilgsniu dėbsojo aplinkui: į griuvėsius, į žemę, į šunį, į dangų – tarsi tai būtų visai tas pats. Regėdamas šį negyvą žvilgsnį, Temas visgi pajuto, kad toji žmogysta žino, jog jis čia, jog stovi jai priešais. Jam pasirodė, kad turbūt numirtų iš baimės, jeigu ji pasižiūrėtų tiesiai į jį.

Tačiau tai buvo ne šmėkla. Tai buvo valkata, beprotė. Sena, krepšiais apsikarsčiusi elgeta.

Vinė atitempė ją iki pat Temo ir dabar išdidžiai vizgindama uodegą stovėjo greta. Regis, ji buvo nusprendusi juodu supažindinti. Temas pasibjaurėjo. Kokia klaiki, pamėkliška senė! Ką gi ji bendro turi su šitokiu mielu, protingu šunim? Temas prasmuko pro ją ir movė į pliaupiantį lietų.

– Eime, mergyt, eikš pas mane! – plodamas rankomis, pašaukė šunį. Bet kalaitė nesijudino: stovėjo kaip stovėjusi ir žiūrėjo į jį. – Nagi, Vine, pas mane, greičiau! – dar sykį pamėgino jis. Šuo pakėlė galvą, dirstelėjo senei į veidą, palaižė jai lūpas, paskui pasisukiojo ir atsitūpė prie jos kojų.

Temą pagavo pyktis. Nejau tas šuo renkasi ne jį, o aną seną baidyklę? Jis kiek pabėgėjo šlaitu aukštyr ir dar sykį atsigręžė pasižiūrėti. Bet šuo, regis, jau visiškai jį pamiršo. Sugriebusi senę už rankovės, kalaitė bandė įtempti ją po kaminu, tarsi pati būtų buvusi šeimininkė, o toji senė – jos augintinė.

Temas degte degė neapykanta tai bjauriai senei, paveržusiai iš jo šunį. Juk ji beveik nė nepanaši į žmogų, ir dar kaip

dvokia, o nė apsirengti normaliai nesugeba! Toji senė buvo niekam nereikalinga, nukriošusi ir bjauri, tačiau šuniui ji rūpėjo labiau už viską, todėl Temas ėmė jos neapkęsti.

– Ei tu, nešdinkis! Dink iš kur atėjusi! – užriko jis per pliaupiantį lietų. Senė atsigręžė. Dėjosi žiūrinti kažin kur į tolumą, tačiau Temas neabejojo, kad ji paslapčia spitrėjasi tiesiai į jį. – Kam tu čia reikalinga?! – toliau laidė jis gerklę. Bet senė, regis, nustojo juo domėtis ir jau gręžėsi šalin. Tik kalaitė smalsiai pakreipusi galvą tebežiūrėjo į berniuką.

Temas pasilenkė ir čiupo nuo žemės akmenį. Nė pats nesusivokė, į ką ketina jį sviesti, tiktai kažkaip savaime užsimonėjo ir paleido akmenį jų pusėn. Nubrėžęs ore lanką, akmuo terkštelėjo atsimušęs į kamino mūrą ir nieko neužgavęs nukrito žemėn. Senė tik grįžtelėjo pažiūrėti, iš kur tas garsas.

Tačiau šuo įsiuto. Jis piktai iššiepė nasrus ir kimiai suurzgė ar sulojo. O tada kaip kulka leidosi per laukus paskui Temą.

Šis sukliko iš baimės ir dėjo į kojas. Klupdamas ir slidinėdamas purve, jis šiaip taip užsikabarojo šlaitu į kalvą. Tiktai jau beveik perkopęs per kito lauko ribas žyminčią mūrinę tvorą, surizikavo atsigręžti ir pasižiūrėti atgal. Kalaitė ramiai sau stovėjo Lietuje už kokių dvidešimties metrų ir nenuleisdama akių stebėjo Temą. Kol šis uždusęs sunkiai gaudė orą, ji apsisuko ir nutursnojo atgal į griuvėsius, pas senę, kuri susigūžusi dabar jau lindėjo po kaminu. O Temas iš lėto nukiūtino per lietaus merkiamus laukus namų link.

Po pusvalandžio jis jau stypsojo namie, virtuvėje, o nuo jo rūbų ant grindų žliaugė vanduo. Nesiryžo iškart eiti į kambarį.

Buvo toks murzinas ir permirkęs, kad net didžiavosi tuo kaip kažin koku savo laimėjimu, ir pasipūtęs varvino juodo, purvino vandens lašus ant švarių, ką tik išplautų virtuvės grindų.

– Čia tu dėl manęs taip pasistengei, ar ne? – griežtai paklausė motina. Temas tiktai vyptelėjo ir įsistebeilijo pro langą. Nė pats nebežinojo, ką jai atsakyti.

– Viską nusirenk, lipk į viršų ir drožk į vonią.

Temas paniuręs pradėjo rengtis. Mama kurį laiką jį stebėjo, paskui apsisuko ir užlipo į viršų. Jis išgirdo, kaip ji atsuko vonioje vandenį. Tada vėl nulipo pas jį ir švystelėjo jam į rankas seną rankšluostį.

– Negi čia viską taip ir paliksi? Bent jau sudėtum į skalbimo mašiną! – šūktelėjo mama, kai jis išlipo iš purvinų drabužių krūvos. Eidamas pro duris, dar išgirdo priekaištingą motinos balsą: – Ką, tai nė trupučio man nepadėsi?

Temas nieko jai neatsakė. Ir kodėl turėtų?